

Левко Лук'яненко

НЕЗНИЩЕНІСТЬ

Видання 5-е доповнене

Тернопіль
Навчальна книга — Богдан

УДК 94.(477)(08)
ББК 63.3 (4Укр)
Л83

Лук'яненко Л.

Л83 Незнищеність / Л. Лук'яненко. — Вид. 5-те доповн. — Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2013. — 136 с.

ISBN 978-966-10-3243-8

У книжці автор розмірковує про незнищенність української національної ідеї, стверджує віру в непереможність українського народу, щиросердно висловлює думки націоналіста, який інтереси України ставить понад власні.

Для широкого загалу.

УДК 94.(477)(08)
ББК 63.3 (4Укр)

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Науково-популярне видання

ЛУК'ЯНЕНКО Левко Григорович

НЕЗНИЩЕННІСТЬ

Видання 5-е виправлене і доповнене

Головний редактор *Богдан Будний*
Редактори *Василь Герасимчук, Надія Гайновська*
Обкладинка *Ростислав Крамар*
Комп'ютерна верстка *Нелі Домарецької*

Підписано до друку 1.08.2013. Формат 60x84/8. Папір офсетний.
Гарнітура Таймс. Умовн. друк. арк. ?. Умовн. фарбо-відб. ?.

Видавництво "Навчальна книга — Богдан"
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК № 370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга — Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07, 52-05-48, 52-19-66
publishing@budny.te.ua www.bogdan-books.com

ISBN 978-966-10-3243-8

© Л. Лук'яненко, 2013
© Навчальна книга — Богдан, 2013

До читача

Ця невеличка книжка висвітлює чимало важливих про- блем з життя самостійної України які цікавили й цікавлять українців. Наприклад, чому не збудували в Одеській області нафтовий термінал для зменшення нафтової залежності України від Московщини. Чому не зменшили залежність України від російського газу збільшенням видобутку свого та побудовою терміналу для імпорту зрідженого газу? Чого Рух не став дійовою альтернативою до антиукраїнської влади? Чого інформаційний простір не український і т. ін.?

Третє і четверте видання книжки по 10 тисяч примірників розходилося дуже швидко і на запит з різних областей я мусив відповідати: «Книжки немає».

Тепер добродій директор ТОВ «Видавництво «Навчальна книга — Богдан» Богдан Будний з Тернополя взявся надрукувати і я тому радий.

Читач бачив, як я разом з народом радо сприймав вістки про перспективи відродження нації і як гірко розчаровувався, коли В.Ющенко не виправдав сподівань. Він привів до влади антиукраїнський кримінал на чолі з Януковичем. Вони поведуться з Україною, як тимчасові окупанти, мета яких вхопити собі з України якнайбільше, а що потім станеться з Україною, їм байдуже.

Проаналізувавши 20-річне урядування Україною людьми колишньої окупаційної адміністрації, бачимо планове і систематичне нищення українського промислового, наукового, сільськогосподарського потенціалів, очищення української землі від українців і підготовку її для іншого призначення.

У Верховній Раді попереднього (VI скликання) українців було тільки близько третини. Така чужинецька ВР утворила такий же чужинецький уряд. З огляду на це Українська республіканська партія 28 липня 2012 року (у День хрещення русичів) оголосила гасло-заклик: «Україні — українську національну владу!». Годі терпіти знуцання й приниження національної гідності з боку національних меншин! Годі принижуватися!

Далебі, самі вигуки не багато допоможуть. Вони допоможуть, коли до людей дійде суть ворожих сил, які діють в Україні відкрито й таємно на різних рівнях і в різних сферах нашого національного життя.

В Америці кандидат на посаду президента Ромні привітав Обаму з перемогою і побажав йому бути добрим лідером американського народу. У них змагання відбувалося на тему, хто краще служитиме Батьківщині. У нас поки що це неможливо, бо змагання відбувається між політичними ворогами, з яких один хоче зміцнювати державність, а другий бореться проти державності, один за відродження України, а другий – за її руйнацію і русифікацію. Між ними немає згоди з основних питань майбутньої долі України. В цьому основна проблема сучасної нашої Батьківщини.

Чого так? У решті-решт від чого це залежить? Хто винен? Чи не сам народ? Справді, адже народними депутатами люди стають не самі по собі, їх обирають виборці. Ми їх самі обираємо. Чого ж обираємо членів Партії регіонів, комуністів, не українців? Чого багато хто з виборців продає свій виборчий бюлетень за кіло гречки чи 50 гривень, а потім 5 років лає владу і називає її бандитською?

Немає громадянського почуття відповідальності за долю нації, а є рабська душа з думкою, що від людини-виборця нічого не залежить.

Залежить! Треба вивчати історію свого роду, всієї України, щоб не йти вперед всліпу, наче із зав'язаними очима, треба бути активними і сміливо самому дбати про добробут своєї сім'ї і всієї рідної України. У світі багато народів. Треба відчуті спорідненість із своїм, і позаяк кожен дбає тільки про свій народ, то й нам слід діяти так само, дбаючи про свій, свою рідну Батьківщину, своє національне майбуття.

Книжка «Незнищеність» подає деякі особливості історичного розвитку українців, французів і московитів та відповідає на багато питань про розвиток теперішньої самостійної України.

Це п'яте видання доповнене матеріалом про Ющенка та теперішню владу.

* * *

У передмові до другого видання я відповів на питання, навіщо друкувати цю книжку. Питання, ясна річ, риторичне, бо той факт, що 10-тисячний наклад видання 2004 року давно розійшовся, є найкращою відповіддю.

За минулі два роки відбулося так багато карколомних подій в Україні! Величезний здрив народу в Помаранчевій революції. Здавалося, загомонила вся Україна і понесла бадьорі помаранчеві символи із краю в край, і наповнили ці символи серця українців великою надією на цілковите усунення остогидної кучмівської влади.

Підіймається новий лідер нації, вродливий українець-східняк з козацького роду. Його серце наповнене любов'ю до рідного краю і своїм зором він охоплює Кримські гори й високу Говерлу, Полісся і Причорноморське узбережжя. Виростаючи зі слави козацьких подвигів, він ширяє думкою у синє небо під ясні зорі, наповнює вірою мільйони душ, що п'яніють від щастя бачити, як випростується хребет довго зігнутих у покорі людей, як повертається до них гордість за своє українство, як на майдані Незалежності народжується почуття братерської солідарності й готовність великим Майданним Кошем — як бувало колись Запорозьким — кинутися у бій з ворогами і задля добра дітей своїх та спасіння слави рідної неньки-України скласти свою голову.

О, блаженні тижні й місяці! Як багато в той час уперше відчували себе українцями, глянули на ближнього без підозріння, але з бажанням простягнути йому руку, поділитися хлібом і разом заспівати призабутої пісні, що колись лунала із вуст матері, й почути вольовий наказ батька: «Сину, настав час боронити рідний край — іди! І хай не здригнеться рука твоя і не затьмариться душа марним сумнівом. І знай: смерть за рідний край — це козацька славна смерть! Не зганьби честь роду нашого!»

А в цей час, якась киянка принесла полив'яне відро гарячого борщу і стала годувати майданників, примовляючи: «Їжте, хлопці, та женіть супостата Кучму! А борщу я ще принесу».

ний мотив, а саме: оборону землі і віри своєї від чужинецьких зазіхань.

Українці створили пісні про козаків. Московити створили пісні про розбійників. Перше відрізняється від другого як лицарський орден від злочинської банди. За всієї великої різниці між еволюцією політичної свідомості у московитів і українців є одна велика спільна обставина — є вільна територія, де можна сховатися від державного кривдника.

Французу нікуди було тікати, і він приєднався до державотворчого процесу. Цей процес вимагав напруження, призводив до революцій і жертв, але вів до обмеження державного свавілля й розширення демократичних прав і свобод громадян. І що найголовніше — вів до засвоєння народом думки, що держава — це не власність короля, а власність усіх французів, і буде вона справедлива чи не справедлива — це від них самих залежить.

Козаки воювали проти окупантів за свою державу, наступали проти ворогів так би мовити збоку, а не зсередини. Позиція «збоку» не виховувала в нас доцентричного мислення, як у французів. Перед українством стояло завдання не гуманізації своєї держави, а боротьби проти чужої держави, усунення чужого панування зі своєї землі. Відстоювання українських прав і вольностей із середини повели після знищення автономії, коли українські патріотичні кола стали частиною російського привілейованого класу. Це були окремі слабкі патріотичні порухи на тлі загальноупокорених царатом родів колишньої української патріотичної шляхти. Автономістичні прагнення підтримували ідею незалежності України, але вони не могли виховувати доцентрове мислення в українців, бо центром державної влади був не Київ, а Петербург та Москва.

Царат посилював наступ проти всього українського, намагаючись перетворити українців на московитів. Народ бачив ці антиукраїнські наміри, і тому не мав підстав вважати окупаційну владу за свою. 70 років комуністичної диктатури й геноциду української нації тільки посилювали в народі ставлення до держави як до чужого зловісного молоха.

Із закоренілим поглядом на державу як на чужу ми 1991 р. перейшли до незалежності України. Нація утворила свою державу. Створення своєї держави і встановлення кордонів означає передусім географічне обмеження простору національної дії. Такої визначеності не було впродовж багатьох століть. Від етнографів, істориків, лінгвістів ми знали етнічні межі розселення українців. Це були факти наукового знання об'єктивної діяльності. Проте, по-перше, відсутність державних кордонів призвичаїла українців до вільного пересування за межі етнічного розселення українців у глибину Московщини (й Білорусі), і це розмивало самі ці межі. По-друге, відсутність державних кордонів своєї держави не виробляла правового поняття про те, що ось від Києва і досі є українська земля, а звідси далі — чужа. Навіть знаючи це, не зосереджували увагу на національній території, бо всі обивательські проблеми українця вирішувалися в ширшому, імперському контексті. Географічний простір, що не окреслений державними кордонами, не штовхав до киевоцентричного мислення. Тепер, коли маємо державні кордони, маємо окреслений географічний простір національної дії. Маємо надзвичайної ваги національне завдання — якнайшвидше виробляти психологію «французів», а саме:

- українська держава — це власність не Кучми чи якогось іншого українського президента, а власність української нації, тобто й моя власність;
- територія, окреслена українськими державними кордонами, — це наша спільна, в т. ч. й моя, власність і життєвий простір для розмноження й розвитку української нації;
- для впорядкування життя й діяльності українців на своїй території й захисту національного життєвого простору та українських інтересів за межами України українці організували свою державу і доручили право владарювання в ній обраній ними владі;
- влада як така має тенденцію підноситися над народом і його кривдити, тому народ має бути готовий до боротьби з владою за свої демократичні права й вольності;
- принцип демократії проголошує верховенство народного суверенітету: народ — суверен, народ — джерело вла-

ди. У Франції ще у XVIII ст. Жан-Жак Руссо обстоював право народу на повстання проти влади у своїй державі, коли влада замахнулася на права і свободи громадянина. У Сполучених Штатах Америки кажуть: гарантом моєї свободи є мушка мого карабіна. Тобто у стосунках різних суспільних верств діє не любов, а інтерес, причому в народі і влади він не однаковий;

- міра демократичності державного ладу (і свавілля державної бюрократії) залежить від результату перетягування кодоли, один кінець якої у руках влади, другий — у руках народу. Позаяк влада, а конкретніше — її державне чиновництво, постійно намагається ставити громадян собі у залежність, то й справа відстоювання громадянами своїх прав є постійна;
- щоб більше гуманізувати державну бюрократію і належним чином указувати їй її місце, щоб у боротьбі з нею краще тягнути до себе кодолу, треба відчувати свою правоту, усвідомлювати свою громадянську відповідальність за стан справ у своїй державі і нароцувати м'язи;
- позаяк пильнувати своїх прав і захищати справедливість необхідно постійно, а народ постійно зайнятий виробництвом, то народ створює політичні партії, які постійно і професійно контролюють діяльність влади. Народ зобов'язаний підтримувати свій політичний передовий загін — відповідну партію, аби сам не змушений був би щотижнево виходити на демонстрації.

5. Перерозподіл влади

У кожний історичний період і залежно від національних політичних традицій кількість владних повноважень є величина конкретна. Її в законному порядку можна в певних межах розширювати чи звужувати і таким чином у певних межах міняти загальний об'єм. Держава — це політична організація, яку створює нація для впорядкування свого внутрішнього життя і зовнішньої діяльності. Функції держави виконують різні державні органи влади. Вони регулюють відносини між громадянами та поміж владою і громадянами та їхніми різноманітними

організаціями. Кількість об'єктів регулювання не безмежна, тому функції влади також обмежені, причому певні органи влади регулюють певні сфери людської діяльності. Висоту міських парканів можна регулювати нормою права, а можна й не регулювати, але коли вирішили регулювати, то мусили віднести це регулювання до компетенції певного органу влади (місцевого самоврядування). Неправильним є гасло деяких політиків: «Ми за сильну Верховну Раду, за сильний Кабінет Міністрів, за сильного президента». Позаяк об'єкт регулювання в кожний історичний момент обмежений, то збільшення повноважень одного з цих трьох органів неминуче веде до звуження повноважень іншого (інших). Тому правильно казати про перерозподіл влади, причому однаково чи йдеться про співвідношення найвищого рівня (народ — державна влада), чи в межах державної влади між її найвищими органами (парламент — президент — уряд).

Французький король Людовік XIV казав: «Держава — це я». Влада короля була абсолютною. Король був вищою законодавчою, вищою виконавчою і вищою судовою владою. Жан-Жак Руссо і група «Енциклопедія» обґрунтовують необхідність обмеження верховної влади укладенням суспільного договору між державою і народом, висувають ідею республіки. Це середина XVIII ст. У третій чверті століття європейські республіканські ідеї були найповніше втілені в Конституції США.

Прогресивні ідеї Конституції гетьмана України Пилипа Орлика (1672-1742 рр.) розроблено задовго до Конституції США не були втілені в життя через поразку в Північній війні і подальшим поступовим звуженням прав і вольностей українського народу.

Західна Європа пішла шляхом розширення демократичних прав громадян.

У Московщині прагнення до демократії завжди виражала невеличка прозахідна опозиція, яка ніколи серйозно не впливала на розвиток держави.

XVIII-XIX ст. у Західній Європі — це період вкорінення і закріплення у суспільній свідомості ідеї про обмеженість прав і можливостей влади у керівництві суспільством. Не влада, а закон має більшу силу й авторитет. Громадянин прагне не догод-

свідомості українців до політичної свідомості західноєвропейських виборців. Привітаймо ж себе з цим фактом, бо він вельми важливий: українці — європейська нація. 340 років азійська Московщина намагалася перетворити нас в азіатів, і марно. Генетична українська природа в умовах демократії повільно набирає силу й починає виявляти себе в різних формах громадського й політичного життя, і тепер вона виявилася в перевазі партійності над індивідуальністю.

Для Української республіканської партії це відкриває нову сприятливу перспективу, бо УРП є партією ідеологічною. Республіканізм як політична ідеологія опирається на філософію неоконсерватизму, який розуміємо як сприяння розвитку мови, культури, традицій нації, пошану до моральності та могил пращурів, єдності людини з природою, посилення політичної системи та збільшення регуляторної ролі держави. Республіканцям не потрібно вигадувати собі ідеологію. Вона вже є понад 20 років. Потрібно її вивчати й розвивати український варіант республіканізму, щоб теоретичний підмурак партії був на рівні найглибшого розуміння законів людського розвитку.

Еволюція української політичної системи — а вона неминуха — у бік зменшення партій від 202-х до 7-5, виявить переваги УРП супроти неідеологічних партій, і тоді від енергії самих республіканців залежатиме піднесення УРП до рівня однієї з вирішальних сил України.

Громадянське суспільство

Вибори жовтня 2012 року всі вважають за найбрудніші за всі роки незалежності. Чи найбрудніші? Порівняймо, що було досі і що відбувається тепер?

На попередніх (2007р.) парламентських виборах бували випадки (наприклад, в Донецьку й області), коли на виборчу дільницю заходили бойовики Партії регіонів і нахабно засовували до виборчих скриньок стоси бюлетенів, коли кілька мордоротів з мовчазного потурання міліціонера витіснили принципових спостерігачів з виборчих дільниць геть, коли три

бойовики в супроводі міліціонера заходили до виборчої дільниці в час закінчення підрахунку голосів, забирали протоколи з «неправильно» порахованими голосами й примушували членів комісії підписувати інші «правильні» протоколи.

Члени комісії (зі страху за своє життя та майбутнє) підписували протоколи і таким чином Партія регіонів здобувала цілковиту «підтримку виборців».

Чому члени дільничої виборчої комісії піддавалися залякуванню? Бо в їхніх душах, вихованих імперською комуністичною тиранією, був невимовний страх перед владою. За роки незалежності вони ще не відчули себе повноправними громадянами демократичної держави, тому перед появою представників владної сили в супроводі міліціонера знітилися і підписали фальшиві протоколи. Письменник Роман Андрияшек в романі «Люди зі страху» влучно назвав совітських людей людьми зі страху. Ці люди бояться відстоювати свої законні права.

Тепер, 2012 року, після виборів, у стадії підрахунку голосів кандидати від ВО «Батьківщина», УДАРу та ВО «Свобода» та їхні симпатики вперше за 20 років виступили сміливо на захист результатів голосування. Позаяк перевага Партії регіонів здобута нечесними способами і зовсім незначна, то кожен мандат набув принципово важливої ваги і за нього розгорілася небачено гостра боротьба. Влада відверто допомагає кандидатам-фальсифікаторам від Партії регіонів по так званих проблемних округах здобути нечесну перемогу. Це обурює цілий народ і голос підтримки кандидатам від опозиційних партій звучав з усіх кінців України.

Незадоволення явно антизаконними рішеннями Окружних виборчих комісій (ОВК) і такими ж незаконними рішеннями судів обурюють людей і хвилі протесту знаходять вираз у пропозиціях поставити намети й домогтися визнання фактичної перемоги кандидатів від опозиції над провладними кандидатами.

У Маріуполі робітники оголосили страйк проти забруднення повітря двома заводами. Їхня вимога: припинити забруднення, бо, мовляв, із Маріуполя почнеться всеукраїнська революція.

В Україні конфліктних проблем багато. Сміливість, що її проявляють люди, означає кінець духовному рабству й початок

громадянської боротьби за свої права, за людські умови життя. Переростуть виборчий та екологічний конфлікти в революцію тепер чи не переростуть, ще побачимо, але вже видно, що народ підіймає голову і вже не опустить її в німій покорі перед владою.

Цікаві подробиці цієї боротьби. Про них докладно напишуть журналісти й аналітики, бо це коштаний урок для цілої нації. Я ж омину їх і підкреслю інший вельми важливий чинник. Він ось у чому.

Нація вийшла з тоталітарного централізованого суспільства, яке зверху до низу було пройняте однією партійно-державницькою волею. За межами цієї волі не мало права існувати ніщо, а самостійна демократична Україна передбачає творення громадянського суспільства. Замість бетонно-безправної імперської єдності — багатоманіття структур. Кожна структура — об'єднання громадян певного виду занять чи якихось спільних інтересів. Вони діють для захисту своїх спільних корпоративних інтересів і доки не порушують закон, держава не має права втручатися в їхню діяльність чи їх забороняти. В азіатському суспільстві люди — виконавці волі держави. Європейська модель передбачає, що громадянське суспільство вище держави і держава обслуговує суспільство.

Комуністична диктатура перетворила українців на слухняних виконавців державної волі, на рабів. Демократична Україна надала українцям політичні права, і вони мають відчувати особисту відповідальність за долю нації. Проте від цього конституційного декларування до реального суб'єктивного стану наших громадян відстань далека. І треба було 21 рік, щоб у теперішній виборчій кампанії кандидати в народні депутати разом зі своїм активом уперше в історії відчували себе повноправними громадянами, не злякалися влади і сміливо взяли відстоювати правдиву волю виборців. У цій сміливості факт подолання в собі раба, факт народження повноправного громадянина, факт прояву елементів громадянського суспільства. А це не може не радувати, бо свідчить про відродження в наших людях почуття повноправності й людської гідності, що наближає українців до європейських цивілізаційних цінностей.

Підсумки

Причина надзвичайно гострої боротьби у тому, що кандидати від опозиційних сил стали спроможні чинити відкритий опір незаконним діям влади та її кандидатам-фальсифікаторам. Це відбувається на тлі крайньої поляризації суспільства на жменьку багатіїв-«феодалів» та обікрадених і принижених мільйонних мас звичайних громадян.

Підбиваючи підсумки, можна сказати, що вибори засвідчили:

- значний поступ у звільненні людей від рабства й формуванні почуття повноправного громадянина демократичної держави;
- формування почуття відповідальності за стан нації й відмову продавати бюлетень за кіло гречки;
- формування елементів громадянського суспільства як подолання сліпого підкорення свавіллю влади;
- сміливий захист свого особистого права як цінності правової держави;
- усвідомлення переваги кандидата — представника партії супроти кандидата — самовисуванця;
- конфлікт інтересів олігархи — народ радикалізує політичні настрої в суспільстві;
- голосування за кандидатів від партій сприятиме еволюції політичної системи, створенню кількох ідеологічних крупних партій та орієнтацію на партійність тих, хто мріє про депутатство.

Усе це провіщає бурхливу боротьбу патріотичних сил супроти новітнього феодалізму з явною перспективою перемоги народу й виходу України на нову, справедливішу добу національного розвитку.

с. Хотів,
9.11.2012 р.

Л. Лук'яненко

Зміст

До читача.....	3
Читач запитує.....	7
Про шлях нами пройдений.....	9
Патерналістська система.....	14
А що в селі?.....	17
Зміна поглядів і уявлень.....	19
Відповідь на три звинувачення.....	23
Руйнація економіки: закономірність чи випадковість?.....	30
Внутрішній чинник.....	30
Зовнішній чинник.....	31
Деградація націонал-демократії.....	40
Деградація моралі.....	44
Відсутність державницької ідеологічної політики.....	47
Вибори-2002: початок виходу з рабства.....	48
Незнищенність.....	51
Влада й українці.....	54
Пасивність українців.....	54
Влада й народ.....	62
Не забувай, якого варіанту розвитку Україна уникнула!.....	72
Досвідченість.....	78
Як важко підніматися з колін?!.....	84
Химерна доля.....	84
Причини зрадливості.....	101
Відсутність історичного підходу в оцінці власної ролі.....	104
Недостатня політична самоідентифікація.....	106
Занижені оцінки своєї ролі.....	109
Налигач.....	110
Чи існує в Україні антисемітизм.....	114
Два поняття: євреї, стоністи.....	115
Трохи історії.....	117
Проблема правди.....	120
Проблема консолідації нації.....	123
Вибори 28 жовтня 2012 року: перебіг, наслідки.....	126
Різке зростання рейтингу КПУ, УДАРу, ВО «Свобода». Причини..	
Молодіжний чинник.....	128
Яценюк.....	129
Радикалізація.....	130
Від постаті до програми.....	131
Громадянське суспільство.....	132
Підсумки.....	135